

Зміст

1. Найлінівіший щур каналізації	9
2. Рибне філе ліпше за консерву	17
3. Лопотіння, крякотіння і люті прокльони	29
4. Майже морськозмійська драма	39
5. Друзів у біді не полишають!	49
6. Чари проти злих духів	55
7. Чому собаки завжди так погано поводяться?	61
8. Життя нівроку небезпечне	67
9. Доступ до заборонених місць	75
10. На шляху до здійснення таємної місії	83
11. Тільки не ще одна катавасія!	89
12. Супергерой	93
13. Більше ніяких фільмів жахів	101
14. Безмежна свобода	107
15. Чи росте в порту капуста?	111
16. Хто перший затіє сварку, той негайно вилетить звідси	115
17. Щасливий кінець	121

Найлінивіший щур каналізації

Був незатишний осінній вечір. Вітер гнав вулицями опале листя, вивертав парасолі. Сутеніло, у багатьох вікнах уже світилося. Люди квапилися додому, не роззираючись довкола і тим паче не дивлячись униз. Принаймні вони не вдивлялися глибоко під ноги, де закінчується людський світ і починається світ підземелля. І де маленький щурик мав велику проблему...

«От лихо!» — думав Конрат, позіхаючи й потягаючись на всі боки. Власне, щурикові хотілося поспати довго, а ще ліпше дуже довго, доки нагорі не зміниться ота бридотна погода. Він любив поніжитися, й любісінько вилежувався на своєму дивані, аж поки його не розбудив різкий

звук – приглушене гарчання, булькотіння і буркотіння. Конрат знав, звідки ті звуки бралися: ні, в кутку не сидів монстр, готовий його зжерти. Буркотів живіт. Він був порожній і давав суворі накази: «Ворушися, волохата дупо, знайди, чим мене нагодувати!».

Конрат зітхнув. Він міг би приєднатися до своїх друзяк, які раніше подалися на пошуки їжі. Але тут було так затишно, та й голод тоді ще не надто докучав...

– Може, і мені щось принесете? – запитав Конрат.

Відповідь була чітка й однозначна:

– Навіть не сподівайся. Ти найлінівіший щур у нашій каналізації. То тебе за це ще й винагороджувати?

– Та звісно, звісно. Кожен думає лише за себе.

Конрат знову зітхнув і уявив, чим пішли промишляти його товариші: поцупити із забігайлівки кілька картоплинок-фрі, дістати зі смітника на ринку недогризки фруктів, поласувати в порту половинкою оселедця...

Конрат вирішив діяти – досить валятися в затишній буді! Прошмигнути слизькими стінами вгору, протиснутися попід каналізаційним люком, бо ж живіт порожній, плаский, – і ось Конрат уже нагорі, поміж людей, там, де часто бував, хоча бувати зовсім не любив. Двоногі не надто поважали щурів і придумували тисячі способів, щоб зжити їх зі свого світу. Людський світ повнився небезпеками. Але й смаколиками. Тому Конрат вирушив у дорогу.

на землі, поклав голову на лапи й заплющив очі. Він нікуди не квапився. Часу мав скільки хоч. Коли-небудь Фея таки злізе з дерева, її – Аполлон добре знав – зжене голод або дощ. Це лишень питання терплячості.

А потім?

Конрат замислився. Йому анітрохи не було цікаво, чим закінчиться історія, бо він рішуче не сприймав жодних форм насильства. Для нього існувало три варіанти: схопити ковбасу й накивати п'ятами, втекти без ковбаси (ще швидше), спершу строжити ковбасу, а тоді вже чкурнути.

Але щось у щурикові запротестувало проти всіх трьох варіантів. Це було його добре серце. Він палко переживав

за всіх слабких, у цьому випадку за Фею. Будь-який її крок нічого доброго не обіцяв. Лише Конрат міг запобігти лиху. Ой-ой! Щурик вагався. Ще раз усе обдумав. І ще раз. Зрештою добре серце переважило голодний шлунок. Конрат схопив шматок ковбаси й пожбунив його в повітря.

Треба сказати, що щури – спортивні істоти. І Конрат був мастаком у кидках. Тож ковбаса із запаморочливим запахом пролетіла просто під носом в Аполлона. Ненажерливий пес миттю кинувся за нею. Він був прудкий, та Фея ще прудкіша. Вона скористалася моментом, щоб блискавично злізти з дерева й сховатися в кущах, де сидів Конрат.

зроблена Феї, страх яка безглузда. Він уже здогадувався, чого сподівалася від нього кішка: спершу стрибок у холодну мокроту, а тоді поринати, поринати, поринати дедалі глибше, доки не впіймає рибку.

— Ой, мені щойно спало на думку дещо набагато ліпше! — з перебільшеною радістю скрикнув Конрат. — За дві вулиці звідси є забігайлівка Ерні. Там завжди валяються класні недоїдки. Масна картопля-фрі, смажена цибулька з хот-догів, а якщо пощастить, то й ковбаска-карі...

Фея кивнула, наморщивши носа.

— Порт мені більше до вподоби. Від цибульки здуває живіт. А до порту можна прогулятися.

І вона бадьоро рушила вперед. Невблаганна кицька! Конрат проклинав своє добре серце. Він вирішив дорогою потайки чкурнути. Хай із буркотливим від голоду животом, але назад, у каналізацію. У будь-якому разі це ліпше, ніж публічно ганьбитися в ролі котячого прислужника. А ганьба неминуча, бо він боягуз, водобоязкий аутсайдер щурячої спільноти.

— Прокляття на щурячу голову! — тихенько бурмотів собі під ніс Конрат.

Саме тієї миті, коли щурик почав жаліти себе, доля одним махом звільнила його від клопотів. Чи радше звільнив порив вітру. Проте не з осіннього неба, а з металевої труби, яку тримав у міцних руках чоловік із дивним апаратом на спині. Апарат укупі з трубою здіймали пекельний шум. Фея здригнулася.

— Яке нахабство! Так налякати! Кішки дуже чутливі створіння, вони мають слух увосьмеро ліпший, ніж люди. Але ж ніхто на це не зважає.

— У щурів слух навіть удесятеро ліпший, але це теж нікого не цікавить, — підтакнув Конрат.

Чи це справді так, він не знав. Однак не завадить трішки прибрехати.

Чоловік із пекельною трубою мав на вухах чудернацькі накладки, а на очах окуляри. Він здував обірване вітром листя і надував його на купи. Біля узбіччя чекав смітєвоз, щоб потім усе це вивезти.

як лякається більшість людей, побачивши під ногами щура.

Зазвичай цього достатньо, щоб прогнати людину. Але тип із дмухавкою був не з боязких. Він націлив на Конрата свою трубу, мов пірат гармату. Струмień повітря підхопив Конрата, рвучко підкинув угору, і весь світ шалено закрутився.

Фея отетеріло спостерігала за дійством, не розуміючи, чому Конрат раптом кудись помчав. Подумала, що він намислив дременути.

— Стояти! — гаркнула кицька.

Конратові ж сказано було дбати про її фізичне благополуччя, а він ще й не починав. Чоловік із дмухавкою,

